

“Sónar ha estat testimoni de la democratització de la tecnologia”

SÓNAR

Enric Les Palau

El festival Sónar celebra la seva 20a edició. Enric Les Palau, un dels tres fundadors i encara impulsors del Sónar, amb Ricard Robles i Sergi Caballero, n'explica l'evolució, els canvis viscuts i les raons de la vigència del festival.

Per què va organitzar el Sónar, para fa 20 anys?

—La idea es va estar gestant durant dos anys, de l'any 1992 al 1994, amb un suport inicial de la Societat General d'Autors (SGAE) i del CCCB —en Josep Ramoneda de seguida va voler que el CCCB fos la casa d'aquest esdeveniment a Barcelona. Vam arrencar el 1994, després de donar-li moltes voltes i ajustos, amb la intenció de ser allò que encara és: un esdeveniment que trobés el vincle entre creativitat i tecnologia, amb una vocació d'esdeveniment global i que

esdevingués punt de trobada entre creadors, públic i indústria.

—**I centrat en la música?**

—El festival havia de cercar aquesta connexió entre art i tecnologia, i en l'àmbit musical això connectava amb uns moviments incipients d'un tipus de música electrònica de ball que tenia molt a veure amb alguns corrents d'aquell moment —la música industrial i experimental— però nosaltres ens vinculàvem també amb músiques més cultes —l'electroacústica, contemporània, etc. Era un ventall molt obert, que convidava molta gent a participar-hi.

Després la història ha anat donant suport més a alguns d'aquells estils, que s'han fet molt més populars del que eren llavors. Nosaltres hem fet una mica de percussors i espectadors de fenòmens que s'han produït en aquest temps, com ara la conversió del discjòquei en un guru de masses; la creixent importància del creador electrònic; i l'evolució, fins i tot de grans figures del pop —com ara la Beyoncé i, abans, la Madonna— que han acabat demanant la col·laboració d'aquests productors per als seus discos.

—**I de portes endins?**

—Entre bastidors hem pogut ser testimonis de la democràcia de la tecnologia, que era exclusiva i costosa el 1994: ara qualsevol persona, quan es compra segons quin ordinador ja li arriba amb programes per fer música, per mesclar-la i escoltar-la, crear imatges i fer vídeos. Tot això s'ha anat democratitzant i nosaltres hem estat plataforma i espectador d'aquests canvis que facilitaven la creació i permetien que sor-

tissin noves generacions d'artistes molt joves amb propostes i reptes nous.

—**També mireu al passat: aquesta edició vénen Kraftwerk i Pet Shop Boys.**

—La història de Sónar sempre connecta el futur, el present i el passat; sempre tenim molt presents els referents històrics. Per això vénen Kraftwerk i Pet Shop Boys, però el nostre ADN està molt vinculat a la cerca constant del nou talent. L'evolució del festival també ha anat en paral·lel a la de la tecnologia.

—**És clar. Ara sembla mentida, però el 1994 no hi havia Internet.**

—Exacte. Nosaltres el 1995 vam presentar Internet en fase gairebé experimental. Hi havia uns punts d'accés a internet on fèiem seleccions de webs. Vam fer experiments amb tres músics, un dels quals actuava a Barcelona; l'altre, a Roma, i l'altre, a París. Avui es podria fer amb una càmera web o un mòbil cadascú i el 1995 va ser una primícia, amb una xarxa que es deia XDSI. Treballàvem amb fax, en aquells moments! Després hem vist néixer i morir el CD-Rom i d'altres formats...

—**La crisi no us afecta?**

—Si, és molt més complicat treballar amb el patrocini d'empreses privades, per exemple. Hi ha hagut un canvi molt important. Evidentment, les relacions amb les institucions públiques és molt bona però els ajuts han baixat molt —tot i que no han superat el 10%, ara som en un 5% o 6%. Però tenim la gran sort que tenim un públic fidel i la venda d'entrades s'ha mantingut i, fins i tot, ha crescut en els últims tres o quatre anys.

—**Cóm és?**

—Crec que la gent estalvia en moltes coses però no volen renunciar a l'experiència, a anar a un lloc on saben que tindran una experiència única. Potser estalvien en els texans o en un nou iPod però prioritza l'experiència. S'ha de tenir en compte que la meitat de la gent ve de fora del nostre país i n'hi ha molts que vénen al festival perquè tenen un peu ficat en l'àmbit de la música o la tecnologia i hi tenen interès professional o formatiu: això implica un ventall molt ampli, des de gent que ve de ciències de la comunicació, com audiovisuals o el sector tecnològic.

—**Dieu que ha crescut la demanda d'entrades, però heu trigat 20 anys a deixar el CCCB: us feia por perdre el caliu de l'escenari?**

—Ens hem forçat nosaltres mateixos a fer aquest canvi, a pesar de l'excel·lent relació amb el CCCB, el Macba o el Raval perquè potser ja hi havíem donat totes les voltes possibles al lloc on érem i volíem forçar que un canvi d'ubicació ens obligués a recrear nous espais per al festival i assolir nous reptes. No és un interès per fer créixer la venda d'entrades. Això ja es veurà. El dissabte era l'únic dia que sí que semblava que hi havia gent cada any que no podia entrar. Però aquesta no era la primera intenció.

—**El Sónar enguany farà la sisena edició de Tòquio, la primera a Osaka i la primera a Reykjavík: sou una multinacional?**

—No ben bé, en el sentit que nosaltres estem molt implicats en cadascun d'aquests esdeveniments. No és una franquícia. Posem molta cura a triar

llocs que tinguin un interès especial, que el Sónar pugui créixer i desenvolupar-se allà; que tingui una escena artística local rica —els casos de Brasil, Islàndia— que ens realmenten el saló de Barcelona (a Reykjavík hem conegut quatre artistes que portem aquí i dos són descoberta absoluta). I fer les edicions aquí i allà també ho capitalitza el Sónar Barcelona.

—**També n'heu fet a Londres (set edicions) o Hamburg (cinc edicions) i després s'ha deixat de fer.**

—Depèn de cada mercat. Els de l'Amèrica llatina són difícils i poc estables. Depenen molt del patrocini privat i aquest fluctua molt. Per exemple, ara al Brasil les marques privades es bolquen totes en el tema esportiu perquè, en els propers anys, tenen un mundial de futbol i uns jocs olímpics, una cosa darrere una altra. És molt canviant. En canvi hi ha d'altres països molt més estables: Reykjavík i Tòquio ja han anunciat les dates de l'any vinent; i als EUA hem fet prospeccions per conèixer els diferents mercats (no és el mateix Nova York que Los Angeles) i estudiar com actuem en cadascun d'ells.

—**Enyoreu alguna cosa de fa vint anys?**

—A mi el que sempre em preocupa és el dia d'avui i la concepció del festival. Cada any és un repte. I hi ha una cosa que em gratifica més que qual-sevol altra: tenir gent de 14 o 15 anys que té molt interès a venir; generar expectació entre una generació que ni tan sols havia nascut quan vam fer el primer Sónar és el més gratificant.

Alex Milian

XLII PREMIS OCTUBRE 2013

Premi Andròmina de Narrativa: 10.000€

Premi Joan Fuster d'Assaig: 6.000€

Premi Vicent Andrés Estellés de Poesia: 3.000€

JA PODEU ENVIAR ELS VOSTRES ORIGINALS A L'EDITORIAL TRES I QUATRE

Apartat de correus: 134 46182. Paterna - la Canyada

Per a més informació: www.tresiquatre.cat / tresiquatre@tresiquatre.cat

